

Vladimir Megre: A teremtő gondolat

Az angol lord menyasszonya

...Most próbálja meg mindenki elemezni saját életének helyzetét. Megtett Ön minden nélkülözhetetlen álma megvalósításáért?

Bizton és nem is alaptalanul merem állítani, hogy bármely, még a legirrealisabbnak tűnő és teljesen fantasztikus vágy is megvalósul, ha az ember megteszi a vágya beteljesülése felé vezető egyszerű, egymás után következő lépéseket.

Ezen állítást számtalan példával lehetne bizonyítani, íme, e példák egyike:

„Ha majd férjhez mész, az urad majd még úgyabul mondja meg neked, ha a konyhában főtt tyúk módjára fogsz motyogogni!

— De én nem engedem meg a férjemnek, hogy sértessen — válaszolta a lány.

— Ugyan, ugyan, ki vagy te? Nagyságos szerencsétlenség! — kiáltott fel még harsányabban, még mérgesebben a borgőzös férfi — Nem engedi meg a férjének... ugyan kihez kívánsz feleségül menni, te, egy lordhoz netán?

— Igen, egy lordhoz, semmi köze hozzá, az én dolgom! — vetette oda röviden a leány és elfordult.

A helyzet egyre éleződött. Egyik oldal sem akart engedni. Az esemény fejleményét a kis piac törzsvendégeinek már jókora tömege figyelte. Az egybegyűltek a piaci elárúsítólány angol lordhoz való férjhezmeneteléről gunyoros megjegyzéseket kezdtek bekiaálni.

A szomszéd pultról felállt egy másik lány és bajba jutott barátnőjéhez ment. Mellé állt és csak állt némán.

Így álltak némán mindketten. A két fiatal lány - minden valószínűség szerint mindketten frissen kerültek ki a középiskolából - az összesereglett emberek előtt állt, akik szentelen és gögös viselkedésüket tárgyalták. A legtöbben azon élcelődtek, hogy mennyire abszurd egy ilyen valakinek egy lordhoz férjhez mennie, s hogy tudja ennyire túlértékelni képességeit és lehetőségeit.

A helyzetet egy fiatalember oldotta föl — a piaci standok tulajdonosa. Amikor a leányhoz ment, előbb szigorú hangon követelte, hogy szolgálja ki a vevőt, de amikor a leány őt is visszautasította, gyorsan talált egy olyan megoldást, amely mindenkit kielégített. Pénztárcájából pénzt vett elő s így fordult az elárúsító leányhoz:

— Tisztelt hölgyem, ha nem terhelem, legyen olyan kedves, adjon el nekem két doboz „Prima” márkájú cigarettát!

— Tessék, kérem! — válaszolta a leány és átnyújtotta neki a cigarettát.

A fiatalember odaadta azt az elégedetlenkedő vásárlónak és miután a konfliktus megoldódott, az emberek szétszéledtek. Az eseménynek volt azonban folytatása, méghozzá váratlan és meglepő.

Amikor ezen incidens után a piacra mentem bevásárolni, szinte akaratlanul mindig megfigyeltem a két fiatal elárúsítót. Már ugyanolyan jártassággal dolgoztak, mint idősebb kolléganőik, ugyanakkor jelentősen különböztek tőlük. Termetük sudár, szerényen, mégis szépen öltözködtek, arcukon semmi fölösleges szépítőszert, de még mozdulataik is elegánsabbak voltak, mint más korabeli társuknak. A leányok majdnem egy évig dolgoztak a piacon majd egyszerre hirtelen eltűntek.

Egy további fél év múlva, nyáron, ugyanazon a piacon egy elegáns fiatal nőre lettem figyelmes, aki a gyümölcsárusok pultjai előtt haladt el. A sok nő közül kitűnt büszke testtartásával is, drága, divatos öltözkéivel is. A látványos megjelenésű nő mögött egy elegáns férfi lépkedett kosárral a kezében, mely tele volt különböző gyümölcsökkel.

Az elismerő férfi és a nyilvánvalóan irigykedő női tekinteteket magára vonzó fiatal nőben az egykor cigarettát áruló lány barátnőjét ismertem fel.

A fiatal párhoz léptem és megmagyaráztam - inkább a kisasszony éber szemekkel vizsgálódó társának - érdeklődésem okát. A fiatal nő végül megismert. Asztalhoz ültünk egy nyitott kávéházban és Natasa - így hívták a leányt - az utolsó félévben történt eseményekről kezdett mesélni.

— Azon a napon, amikor a piaci törzsvendégek

szeme láttára Kátya konfliktusba keveredett, eldöntöttük, hogy felmondunk, nehogy kinevessenek bennünket. Emlékszik ugye, Kátya akkor azt mondta, hogy feleségül megy egy angol lordhoz. Az emberek akkor őt ott kinevették. Vagyis, azt gondoltuk, hogy továbbra is rajtunk fognak nevetni, újjal fognak ránk mutogatni.

Munkát sajnos máshol nem sikerült találnunk. Hiszen csak akkor fejeztük be az iskolát, főiskolába nem jutottunk be. Persze, én csak közepes tanuló voltam, de Kátya majdnem tiszta jeles. A vizsgákat is jó eredménnyel végezte, mégsem sikerült tovább tanulnia. A tandíjmentes főiskolai helyek számát csökkentették is, fizetni az iskolát nem volt lehetősége. Édesanyja keveset keresett, apja pedig nem volt.

Hát ezért mentünk a piacra árulni, hiszen más helyre nem is vettek volna fel minket.

Dolgoztunk és a rákövetkező éven induló főiskolára készültünk. De a piacbéli események után egy héttel Kátya hirtelen ezzel jött nekem: „Fel kell készülnöm, hogy méltó felesége legyek egy angol lordnak. Akarod, hogy együtt készüljünk fel?”

Azt hittem, hogy a barátnőm viccelődik, de egyáltalán nem így volt. Kátya az iskolában is nagyon kitartó volt. A könyvtárban ráakadt egy programra, mely a nemesi leányok intézményes neveléséről szólt, s ezt a jelenlegi körülményekhez igazította. Nagy elszántsággal elkezdtük a felkészülést Kátya programja szerint. Táncolni tanultunk, aerobikkal foglalkoztunk, Anglia történelmét, nyelvét tanultuk, a helyes kiejtést, megjelenést és finom modort. A TV-ben politikai társalgásokat néztünk, hogy beszélgetni tudjunk okos emberekkel. Még a munkában, az elárúsító pult mögött is igyekeztünk ennek szellemében viselkedni, hogy modorunk, megjelenésünk természetes legyen. Megkaptuk a fizetést, de magunkra nem költöttünk belőle semmit. Még kozmetikai cikkeket sem vásároltunk — spóroltunk. Arra gyűjtögtünk a pénzecskénket, hogy az alkalomhoz illő öltözetet varrassunk, Angliába társasutazásra fizessünk be.

Kátya azt mondta, hogy angol lordok nem járnak a mi parányi vlagyimiri piacunkra. Ezért nekünk kell Angliába mennünk. Akkor majd a lehetőségeink nagymértékben megnőnek.

Megérkeztünk tehát egy turistacsoporttal Angliába. A két hét gyorsan elszállt. Persze, érti ugye, angol lordok nem vártak ránk, s nem is kísérgettek bennünket. Igaz, jómagam nem is számítottam semmi ilyesmire, csak Kátya „gardedamját” játszottam. De ő reménykedett. Kátya nagyon makacs. Egyre az angolok arcát kémlelte, kereste a neki rendeltetett. Két alkalommal még táncklubban is voltunk, de minket egyszer sem kértek fel.

Az elmenetelünk napján már az autóbussz felé indultunk, amely a repülőtérre vitt volna bennünket, de Kátya még mindig reménykedett, egyre nézelődött, kémlelt maga körül. Már az autóbussz lépcsőjén álltunk, amikor Kátya hirtelen letette táskáját, oldalra nézett és így szólt: „Itt van! Megjött!”

Láttam, hogy a járdán egy fiatal férfi haladt magába mélyedve, ránk még csak nézni sem nézett, a szállodába indult volna. Úgy történt, ahogy gondoltam. Elért egészen hozzánk, de barátnőmre még csak nem is pillantott, elhaladt mellette. S ekkor Kátya hirtelen — az ember ilyet szinte el sem hinne —, hangosan megszólította. A fiatal férfi felénk fordult. Kátya lassan, de határozottan hozzá lépett és angolul ezt mondta: „Kátyának hívnak. Oroszországból vagyok. Most a repülőtérre megyek az autóbusszal a turistacsoporttal. Azért léptem Önhöz, mert... megéreztem, hogy nagyon jó felesége tudnék lenni. Még nem szeretem Önt, de meg fogom tudni szeretni, és Ön is meg

fog engem szeretni. Nagyon jó gyermekeink lesznek. Egy kisfiú és egy kislány. Boldogok leszünk. S most, ha akarja, elkísérhet engem a repülőtérre.”

A fiatal angol férfi nagyon komolyan nézte Kátyát, és nem válaszolt neki, valószínűleg a meglepetéstől szóhoz sem tudott jutni. Majd végül azt mondta, hogy nagyon fontos üzleti tárgyalása van, szerencsés utat kívánt és elment.

Az úton egészen a repülőtérig Kátya némán nézett ki az autóbussz ablakából, egyetlen szót sem szóltunk egymáshoz. A turisták előtt, akik szemtanúi voltak a jelenetnek a szálloda kijáratában, valahogy kellemetlenül éreztem magamat én is, Kátya is. Kimondottan a bőrömön éreztem, milyen gunyorosan nevetgéltek Kátyán az emberek, elítélték.

De amikor megérkeztünk a repülőtérre, a buszból kiszállt Kátyát egy hatalmas virágcsokorral a kezében éppen ez a fiatal angol várta.

Kátya a földre engedte, de nem, nem is engedte, hanem egyszerűen dobta táskáját, a csokrot el sem tudta venni, mert egyenesen a nyakába ugrott és elsírta magát.

A férfi kiejtette kezéből a csokrot és a rózsák szét-szóródtak. Csoportunk a virágokat kezdte szedegetni, de Kátya és az angol csak álltak összeölelkezve. A férfi Kátya haját simogatta. S mintha senki sem lett volna körülöttük, hadarva mondta Kátyának, hogy micsoda egy tökkelűtött, hiszen kis híján elszalasztotta a sors kínálta lehetőséget, s ha nem sikerült volna Kátyát utolérnie, egész életében boldogtalan lett volna, s mindezt Kátyának köszönheti, mert rátalált.

A repülő késéssel indult. Nem fogom magyarázni hogyan, de én tartottam föl az indulást.

Ahogy kiderült, Kátya angolja diplomatacsalád sarja és maga is ilyen körökben kívánt dolgozni. Miután visszatértünk Oroszországba, minden nap felhívta Kátyát. Hosszan beszélgettek. Kátya jelenleg Angliában van, várandós. Hiszem, hogy igazán szeretik egymást. Én is elhittem, hogy létezik „Szerelem” első látásra.

Amikor Natasa elmesélte a hihetetlen történetet, az asztal mellett ülő társára nézett és elmosolyodott. Megkérdeztem, hogy vajon régen ismerik-e egymást. A fiatalember így válaszolt:

— Hiszen mi együtt voltunk a turistacsoportban. Amikor az angol kiejtette kezéből a csokrot, Natasa a virágokat kezdte szedegetni, én pedig hozzáláttam, hogy segítek neki. Most viszont a gyümölcsös kosarat hordozom utána. Ugyan, hol vagyunk mi az angol lordoktól!

Natasa gyengéden párja vállára helyezte kezét és mosollyal az ajkán így szólt:

— Ugyan, hol vannak az angol lordok a mi orosz férfainktól.

Majd a boldog lány felém fordult s így szólt:

— Andrejjel egy hónapja vagyunk házasok, most az én szüleimet jöttünk meglátogatni.

***

A lányok története hallatán sokan gondolhatják, hogy szerencsésük volt, hogy ez egy rendhagyó eset. Én mégis határozottan állítom, hogy ez az eset teljesen szabvány- és törvényszerű. Sőt, mi több, állítom, hogy ha más lányok is megismétlik Kátya és Natasa cselekvéseit a felállított sorrend szerint, előre vetíthetnek maguknak egy hasonlóan megoldódó helyzetet. A nevekben, a jövődöbelik jellemében és az eltökélt szándék beteljesülésének a határidejében lehetnek természetesen különbségek, de az, hogy hasonló helyzet előfordulhat másokkal is, már előre meg van határozva. Ki határozta meg előre? Maguk a lányok, gondolataik képe és a kép megalkotását követő cselekvések egymás utáni sorrendisége.

Itélik meg Önök maguk!

Forrás: részlet Vladimir Megre: Az élet energiája című könyvéből

